

Ιρλανδία Καλεί Έλληνα Ψηφοφόρο: Φοβού τους σωτήρες!

Καθώς συνεχώς μας παρουσιάζουν την Ιρλανδία ως το καλό παράδειγμα, σκέφτηκα ότι αξίζει να εμπνευστούμε από την περίπτωση της Ιρλανδίας στο δρόμο για τις κάλπες.

Η Κρίση στη Ιρλανδία χτύπησε ένα χρόνο πριν μας επισκεφτεί στην Ελλάδα. Τον καιρό εκείνο η Ιρλανδία θεωρείτο «διαμάντι» των αγορών, παράδειγμα προς μίμηση, ο Κέλτης Τίγρης που δίδασκε με τα κατορθώματά του πως οι αξιοπρεπείς λαοί καταφέρνουν να προκόψουν μέσα από την σκληρή δουλειά, αποδεχόμενοι ότι το κράτος πρέπει να συρρικνωθεί, ότι η εργασία πρέπει να είναι πιο ευλύγιστη κι από το λάστιχο, ότι οι χαμηλοί φόροι για τις επιχειρήσεις είναι αυτό που χρειάζεται για να έρθουν επενδύσεις, κεφάλαια, δουλειές, ευημερία κ.ο.κ.

Στην πραγματικότητα, πίσω από αυτές τις επικές αφηγήσεις για τον Κέλτη Τίγρη, η αλήθεια ήταν πολύ λιγότερο «ηρωική». Οι χαμηλοί φόροι προσέλκυσαν πολυεθνικές που όμως δεν προσέλαβαν και πολύ κόσμο – καθώς το μόνο που τις ενδιέφερε ήταν να δηλώσουν ως έδρα τους το Δουβλίνο ώστε να φορολογούνται στην Ιρλανδία όλα τους τα κέρδη (τα οποία έβγαιναν από παραγωγή που γινόταν στην Γαλλία, στην Ινδία, στην Αφρική ακόμα). Αυτό που χρειαζόνταν ήταν κτήρια και τράπεζες που να τις βοηθούν να διακινούν τα χρήματά τους. Έτσι, ενισχύθηκαν οι τράπεζες, οι μεσίτες, και οι κατασκευαστικές εταιρείες (που έχτισαν τα γραφεία των πολυεθνικών). Παράλληλα, το ιδιωτικό χρήμα που παρήγαγαν οι τράπεζες της Νέας Υόρκης, άρχισε να ρέει προς την Ιρλανδία ψάχνοντας για υψηλότερα επιτόκια (από τα χαμηλά που επικρατούσαν στην Αμερική). Κάπως έτσι γεννήθηκε η φούσκα των ακινήτων, των κατασκευαστικών εταιρειών, και των τραπεζών της Ιρλανδίας.

Ξάφνου, το 2008, η κατάρρευση των τραπεζών της Νέας Υόρκης τίναξε τα πάντα στον αέρα. Οι ιρλανδικές τράπεζες, που είχαν καταδανειστεί για να δανείζουν τους κατασκευαστές ακινήτων, αποκόπηκαν από τις αμερικανικές τράπεζες (που στο μεταξύ βούλιαξαν). Πανικός. Οι τράπεζες δεν είχαν να πληρώσουν τους δανειστές τους, οι κατασκευαστές είδαν τις τραπεζικές τους πιστώσεις να κόβονται (και αναγκάστηκαν να αφήσουν ατελείωτα τα γιαπιά που έχτιζαν), οι οικοδόμοι απολύθηκαν, οι πολίτες δεν μπορούσαν να εξασφαλίσουν στεγαστικό για να αγοράσουν σπίτι, οι πωλήσεις των ακινήτων κατέρρευσαν και, έτσι, κατέρρευσαν και τα νοικοκυριά που κατέληξαν με στεγαστικά δάνεια μεγαλύτερα από την αξία του σπιτιού τους.

Μέσα στον πανικό, η προηγούμενη Ιρλανδική κυβέρνηση, για να ηρεμήσει τα πνεύματα, δήλωσε ότι εγγυάται τις καταθέσεις *αλλά και όλα τα χρέη των τραπεζών*: €400 δις σύνολο! Έχοντας εξασφαλίσει την επιβίωση, οι τράπεζες τώρα ήθελαν να ξεφορτωθούν τα δάνεια των πτωχευμένων κατασκευαστών που δεν υπήρχε περίπτωση να τα εισπράξουν ποτέ. Ποιος θα τα «αγόραζε» όμως αυτά τα «νεκρά» δάνεια; Υπάρχουν τρελλοί; Δεν υπάρχουν. Υπήρξε όμως το

κράτος. Το οποίο έκανε ακριβώς αυτό για το οποίο καυχάται ο κ. Βενιζέλος σήμερα: ένα swap χρέους. Να πως το πέτυχαν:

Κατ' αρχάς δημιούργησαν φορέα που ονόμασαν NAMA (National Assets Management Agency – Εθνικό Πρακτορείο Διαχείρισης Περιουσιακών Στοιχείων). Το Ιρλανδικό κράτος δανείστηκε €32 δις εκδίδοντας ομόλογα τα οποία τα δώρησε στην NAMA. Η NAMA, με την σειρά της, αντέλλαξε αυτά τα €32 δις ομολόγων με δάνεια εικονικής αξίας €73 δις. Σκοπός ήταν η NAMA να εκποιήσει τα εχέγγυα που είχαν δοθεί από τους κατασκευαστές στις τράπεζες, πουλώντας τα δηλαδή (τα περισσότερα ήταν οικόπεδα, μισοτελειωμένα ή άδεια κτήρια κλπ). Όμως, στο μεταξύ, έχοντας αναλάβει όλα αυτά τα σκουπίδια του ιδιωτικού τομέα, το Ιρλανδικό κράτος φαλήρησε και αναγκάστηκε να ζητιανέψει δανεικά από την «δική μας» τρόικα, η οποία τους τα έδωσε υπό τον γνωστό όρο της στιγμής λιτότητας. Μιας λιτότητας που «σκότωσε» την Ιρλανδική αγορά (όπως και την δική μας) με αποτέλεσμα να καταρεύσουν οι εμπορικές αξίες των ακινήτων που υποτίθεται ότι η NAMA θα πουλάγε για να «ρεφάρει».

Τα επόμενα οκτώ χρόνια, η NAMA έχει τάξει στις τράπεζες €37 δις. Τα οποία καλείται να πληρώσει ο Ιρλανδός φορολογούμενος. Το επιχείρημα που του παρουσιάζουν είναι διπλό:

- μόνο έτσι θα ξαναζωντανέψουν οι τράπεζες ώστε να κινηθεί η αγορά
- οι πολίτες πρέπει να πληρώσουν γιατί, σε τελική ανάλυση, «μαζί τα φάγαμε»

Σας θυμίζουν κάτι όλα αυτά; Η επανακεφαλαιοποίηση των αφρόνων τραπεζιτών γίνεται, όπως προσπαθεί να πετύχει και το δικό μας δίδυμο Παπαδήμου-Βανιζέλου τόσο καιρό, χωρίς αντάλλαγμα – χωρίς να χάσουν τον έλεγχο των τραπεζών οι αλήτες που τις γονάτισαν. Όσο για το «μαζί τα φάγαμε», η Ιρλανδική έκδοση αυτού του παραμυθιού έχει μερικές διαφορές με την ελληνική: εκεί, καθώς κανείς δεν μπορεί να κατηγορήσει του Ιρλανδούς για φοροδιαφυγή, ρεμούλα, διορισμούς στο δημόσιο κλπ, προσπαθούν να τους κάνουν να νιώθουν συνυπεύθυνοι λέγοντάς τους πως το πρόβλημα που καλείται να λύσει η NAMA δημιουργήθηκε λόγω της απληστίας των πολιτών που δανείζονταν συνέχεια από τις τράπεζες για να αγοράζουν όλο και καλύτερα ή μεγαλύτερα σπίτια. Έλα όμως που αυτό είναι, απλώς, ένα τεράστιο ψέμα; Έλα που από τα δάνεια και τα ακίνητα που φορτώθηκε η NAMA για να «βοηθήσει» τους τραπεζίτες *ούτε ένα δεν ανήκε σε νοικοκυριά!* Ούτε ένα. (Ανήκαν σε κατασκευαστές, ξενοδόχους, εταιρείες κλπ.)

Το μέγα ερώτημα λοιπόν τίθεται: Από την στιγμή που η φούσκα δεν οφειλόταν στους Ιρλανδούς πολίτες, και δεδομένου ότι το Ιρλανδικό δημόσιο μόνο να χάσει έχει από την NAMA, τότε γιατί την δημιούργησαν; Γιατί προέβησαν σε αυτό το swap; Αν ήθελαν απλά να κρατήσουν ζωντανές τις τράπεζες δεν είχαν παρά να εγγυηθούν τις καταθέσεις του κοσμάκι, ώστε να μην συρρεύσουν στις τράπεζες να τις σηκώσουν.

Η απάντηση είναι απλούστατη, και αφορά το ίδιο Ιρλανδία και Ελλάδα: Επειδή την μεγαλύτερη εξουσία την έχει μια συγκεκριμένη ομάδα αποτελούμενη από τραπεζίτες, χρηματιστές και κατασκευαστές που, αν και δεν παράγουν τίποτα πραγματικό, έχουν τόσα χρόνια χτίσει αμύθητο πλούτο που θα εξανεμιζόταν αν το κράτος εγγυώταν μόνο τις καταθέσεις των πολιτών και άφηνε τα «κακά» χρέη να καούν. Έτσι, στήθηκε ένα απίστευτο αλισβερίσι με στόχο την διάσωση (από τις δαγκάνες της Κρίσης) όσο μεγαλύτερου μέρους γίνεται της περιουσίας αυτής της ομάδας – με οποιοδήποτε ανθρώπινο κόστος για τους «υπόλοιπους».

Στην Ιρλανδία το τέχνασμα με το οποίο κατάφεραν αυτή τη μισανθρωπικό κατόρθωμα πήρε την μορφή αρχικά εκείνου του swar δημόσιου χρέους με ιδιωτικές ζημιές και αργότερα, όταν η Ιρλανδία μπήκε κάτω από την μπότα της τρόικα (μετά την πτώχευση του ισλανδικού κράτους που ακολούθησε), ήρθε κι ένα δεύτερο swar δημόσιου ιρλανδικού χρέους με χρέος το οποίο επωμίστηκε ο γερμανός φορολογούμενος υπό τον όρο την σύνθλιψη, την εξόντωση, του ιρλανδού φορολογούμενου.

Στην Ελλάδα το ίδιο συνέβη: Το δημόσιο δανειζόταν για δεκαετίες εκ μέρους των ημέτερων κατασκευαστών και, όταν ήρθε η πτώχευση το 2008 (για τους ίδιους λόγους που χτύπησε και στην Ιρλανδία), ήρθαν και τα δύο Μνημόνια που επέβαλαν ένα swar δημόσιου ελληνικού χρέους με χρέος το οποίο επωμίστηκε ο γερμανός φορολογούμενος – κι εδώ υπό τον όρο την σύνθλιψη, την εξόντωση, του έλληνα φορολογούμενου.

Αυτές τις μέρες στην Ιρλανδία, η ίδια εγκληματική ομάδα καλεί τον λαό της χώρα να ψηφήσει «ναι» στο προσεχές δημοψήφισμα με το οποίο θα αποφανθούν για το (κατά Μέρκελ) νέο Σύμφωνο Σταθερότητας. Του λένε ότι η λιτότητα που επαγγέλεται αυτό το Σύμφωνο, η οποία αποτελείώνει τον κοινωνικό ιστό, είναι «καλή» για τον περήφανο λαό της χώρας του James Joyce. Με άλλα λόγια του λένε να πιει το ποτήρι που οι ίδιοι έκαναν ό,τι μπορούσαν να αποφύγουν. Κάτι ανάλογο με τους δικούς μας που ζητούν από τους ψηφοφόρους την επόμενη Κυριακή να τους δοξάσουν, επιβραβεύοντας με μια ψήφο σε ΠΑΣΟΚ ή ΝΔ τον θρασύ τρόπο με τον οποίο ιδιωτικοποίησαν όσο από τον πλούτο του παρελθόντος μπόρεσαν εθνικοποιώντας παράλληλα τις ζημιές και την απελπησία που εκείνοι, κι η παρέα τους, δημιούργησαν.